

مردی بود که به مردم قرض می داد، و به خدمتکار خود می گفت: اگر پیش کسی رفتی و تنگدست بود، آن را ببخش، شاید الله ما را ببخشد، پس هنگامی که با الله ملاقات کرد او را بخشید.

ابو هریره - رضی الله عنه - روایت می کند که: "مردی بود که به مردم قرض می داد، و به خدمتکار خود می گفت: اگر پیش کسی رفتی و تنگدست بود، آن را ببخش، شاید الله ما را ببخشد، پس هنگامی که با الله ملاقات کرد او را بخشید."
[صحیح است] [متفق علیه]

معنای حدیث: "مردی بود که به مردم بدهی می داد"، یعنی: به مردم قرض می داد یا با آنها به صورت نسیه معامله می کرد و به خدمتکار خود در هنگام طلب بدهی های نزد مردم می گفت: اگر پیش بدهکاری رفتی و تنگدست بود، و نمی توانست بدهی خود را پرداخت کند. "او را ببخش"، یا با مهلت دادن و فشار نیاوردن برای پرداخت بدهی، یا با قبول آنچه که می تواند پرداخت کند، اگر چه کمتر از بدهی باشد. "شاید الله ما را ببخشد"، یعنی: ما را بخاطر بخشیدن بنده هایش و آسان گیری بر آنان، و رفع دشواری از آنان، ببخشد. چون می دانست الله متعال نیکی بنده به بنده را مطابق عمل شان جبران نموده و پاسخ می دهد و اجر و پاداش نیکوکاران را ضایع نمی کند. "پس هنگامی که با الله ملاقات کرد او را بخشید"، و این جبران رحمت و شفقت وی با مردم و خوش رفتاری و آسانگیری با آنها بود، با اینکه هرگز عمل نیکی انجام نداده بود. همانگونه که در روایت نسائی و ابن حبان آمده است: "همانا مردی هیچگاه کار نیکی انجام نداده بود، و به مردم بدهی می داد، به فرستاده خود (نزد بدهکاران) می گفت: آنچه که در دسترس (بدهکار) بود بگیر، و آنچه که یافت نمی شد ببخش، شاید الله متعال ما را ببخشد". چون به الله متعال حسن ظن داشت، و به بندگان الله متعال نیکی می کرد، الله متعال از گناهانش درگذشت؛ چراکه پاداش از جنس عمل می باشد.

<https://sunnah.global/hadeeth/fa/show/3753>

النجاة الخيرية
ALNAJAT CHARITY

